

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΜΟΗ
 Προλήφρονες
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 ΒΥΤΕΙΝΑΚ. 1886
 Εν τη Ελλάδα κ. . . Φρ. χρ. 12
 ΔΙΕΚΡΟΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΑΝΘΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΣ
 (Παρά την δόαν «Ερμω») . . .
 Έκαστον φύλλον άνευ τού
 παρρητηριού και επί ύψον
 τέρου χορηγού πωλείται λ. 10.
 ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ως προηγγελάμεν ήδη η «Εβδομάς» θα παράσχη τοις αναγνώσταις αυτής σιγήρον έργον μεγάλον. Πατριωτικόν Ιταλόν και Πολωνόν . . .
 Τών πολιτικωκοποιών και άλλων επικαιρών δημοσιευμάτων τὰ μέρ συντομώτερα θα τίθενται εν τῷ φύλλῳ τῆς «Εβδομάδος» τὰ δ' εκτενέστερα θέλουσιν καταλαμβάνει τὸ εκ. 4 σελίδων Παράρτημα, ὅπερ, εκτυπούμενον διὰ δασυγραφίαν τῶν 10 σελίδων βάσει περίεχον πλείονα ἔλην, θα δύναται γ' ἀποτελεῖν και ἴδιον τόμον . . .
 Τὸ Παράρτημα θα ἀποστέλλεται δωρεάν μόνον πρὸς τοὺς κκ. συνδρομητάς· δὲν θα πωλεῖται δὲ κατὰ φύλλον ὅτε εἰς τὰς ἑδοδοσθε εἰς τὸ γραφεῖον. Ὁ θέλων γὰρ λάβει τὰ μέχρι τέλους Δεκεμβρίον ε. ἔ. Παράρτηματα ὀφείλει νὰ προπληρώσῃ δραχμὰς πέντε ἐν Ἑλλάδι και φράγκα χρυσά πέντε ἐν τῷ ἔξωτερικῷ.

Ως πρότον έργον εν τῷ Παράρτηματι δημοσιεύεται σήμερα δὲ πρῶτον τὸ ἴδιον ἰδεῖν περὶ τῆς αὐτοῦ μνηστέρημα τοῦ Ἰταλοῦ Guerazzi «Ἡ πολιτορία τῆς Φλωρεντίας» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Π. Παρά. Μετ' οὗ πολὺ δὲ ἐν τῇ ἐπιφυλλίδι τῆς «Εβδομάδος», ὅπου τίθενται συνήθως τὰ μη πρωτότυπα έργα, θέλουσιν καταχωρισθῆναι κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἰδίου, πέντε σελ. πατριωτικώτατα πολωνικά διηγήματα . . .
 Σήμερα και εν τῇ ἐπιφυλλίδι αὐτῇ καταχωρήσεται πρωτότυπον έργον, τὸν Μουδαρέκ-ἑλ. Χαρράν, τοῦ Ἑλληνοβουταρικοῦ και διηγηματογράφου τῆς Βαρδατις κ. Κ. Χ. Μεταξὺ Βουπορτίου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — Ἡ ἐκ τοῦ ληθάργου ἀφύπνισις — Ἄγας, παπῆς και ἀρξένος. — Έργα και ἡμέραι. — Μαθητοθηρία. — Μάνα. — Ὁ παθὴρ. — Νουσαλις. (Σε ἀξίωμα.) Πρῶτον. — Ἀρχαιολογία. — Φιλολογία. — Καλλιτεχνικά. — Δημόδης φιλολόγος. — Βιβλιοκρισία. — Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. — Ἀγγίλια. — Ἐν ἐπιφυλλίδι Μουδαρέκ-ἑλ. Χαρράν (Διήγημα). — Ἐν Παράρτηματι Ἡ πολιτορία τῆς Φλωρεντίας (μνηστέρημα)

Ἡ ἐκ τοῦ ληθάργου ἀφύπνισις

Μετὰ τὸν ληθάργον ἡμετερος και πλέον αἰῶνος, καθ' ὃν ὑπνοβατοῦντες κατεστρέφομεν ὅ, τι διὰ τοῦ αἵματός μυριονέκρων ἀγῶνων ἀνεβλάσθησεν, μόνον ὃ δὲ και ἐν τῷ σπέντε μακαρίων δουλείας ἐναρτήθη, ἀνεψήχμεν αἰώνως τοῦ ληθάργου και περιτροπῆς ἐπισκαποῦμεν τὰ περίε, τοῦ ἐδριακόμεθα παρατηρῶντες και τί ἀπωλέσαμεν ἀναλογιζόμενοι. Καί ὄντως ἡ ἐπαναστάσις ἐδωρήσατο εἰς τὴν πρῶ-

τὴν βασιλείαν τοῦς ψευδοκόφους, ἀρματολούς, και αὐτῆ, ὅσους δὲν ἀπεκεφαλίσεν ἐπὶ τῆς λαίμοσύμου τοῦς μετεμόρφωσεν εἰς ἀργυρωνήτους φακτάρους ἢ ἐπαγασταίς, ἐδωρήσατο εἰς τὴν πρῶτην βασιλείαν θαλασσομάχους και καταπονηστάς, και αὐτῆ ἐδῶκεν ὡς ἀχράστους ὄσους δὲν ἐχώρουν ἐντὸς τοῦ «Λοδοβίκου» τοῦ μοναχικοῦ τοῦτου, ἐπὶ ὀλόκληρον τριακονταετίαν, πολεμικῷ ἀκάρου τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ νησιτικώτατον τῶν ἑθνῶν!

Καί ἔπρεπε νὰ συμβῶσι τόσα και τόσα, νὰ ὑποστῶμεν πέντε αἰῶνας ἀπωλείας, νὰ ἀναστῆσιν ἀγνωστοί και ἀσημοί ἔθνη κήτητες και δ' ἀποτελέσων ἀξιομάχους στρατούς ὅπως ἀποφασίσωμεν και ἡμεῖς νὰ κατανοήσωμεν ὅτι στρατιώτης σημαίνει ἔθνος πολίτης, και νὰ εἰσαγάγωμεν τὴν γενικὴν στρατείαν. Καί ἔπρεπε νὰ συμβῶσι τόσα και τόσα διὰ νὰ ἀνεχθῶμεν νὰ εἶνε και εἰς ὑπουργός τῶν ναυτικῶν, ναυτικός, και νὰ κατανοήσωμεν τέλος εἰς ἐποχὴν μάλιστα καθ' ἣν εἰς τὸ ἄκρον ζῶτον τῆς ὑδροφοβίας ἀφικόμενοι κατεγινώμεθα ν' ἀποζητιάσωμεν και αὐτὰς τὰς λίμνας, ὅτι ἡ θάλασσα τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶνε προσωρισμένη μόνον διὰ νὰ λούωνται αἱ ἐγκῆς και ἐκτὸς τῶν παραπηγμάτων γυμνότητες!

Ἡ ἱερὰ Ἐπαναστάσις ἐκληροδότησεν ἡμῖν τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην και ἐκτίμησιν πρὸς τοὺς ὁμόρους και ἀδελφούς Ἀλβανούς, παρ' οἷς θάλλει κατὰ γενικὸν κάρνα ὁ ἀκραιφνέστατος Ἑλληνισμός, και ἡμεῖς, κατὰ μὲν τὰ πρῶτα τριάκοντα ἔτη ἠρκέσθημεν εἰς δύο-τρῖς ἐπιστολάς τοῦ Ὁθωνος και πέντε-τοῦ Κωλέττου, κατὰ δὲ τὰ ὑπολειπόμενα εἴκοσιν, ἠρκέσθημεν εἰς τὸ νὰ κατατάξωμεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ἕνα ἀξιωματικόν!

Ἐν τῷ βαθεῖ τῆς δουλείας σκότει ἐλαθε βίωσασα πλήρης διοικητικῆ ἀποκέντρωςις, ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ ἀπλότητι και ἑλληνοπρεπείᾳ και ἡμεῖς ἐφημέροισαμεν τὴν γελοιωδεστάτην και βδελυρωτάτην συγκέντρωσιν. Ἐν τῇ δουλείᾳ διετηρήθη γλώσσα πλήρης ζωῆς και σφρίγους, και ἡμεῖς ἀπεμνημονεύσαμεν τὰς λέξεις τῶν σπείρωτων σχολιαστῶν, ἃς διδάσκουσιν ἡμᾶς οἱ τοῦς διδασκάλους τοῦ Γένου ἀντικαταστήσαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γραμματοκάπηλοι, οἱ τὴν γέγρα διαρκῶς εἰς τὸ ὠρλόγιον φέροντες ὅπως ὑπολογίζουσι τὰς ἐπέ τῶν δημοσιῶν εἰς τὰ ἰδιωτικά λύκεια ἀπρωτασίας! Ἐν τῇ δουλείᾳ ἡμᾶς ποίησις ἐνθερος, μουσικῆ και χορὸς τὸν ἔθνικόν ἔθρον φέροντα, και ἡμεῖς ἀντὶ νὰ συμπλη-

ρώσωμεν διὰ τῆς τέχνης τὴν φύσιν παρακολουθοῦντες ὡς ἐρασαστέχνην τὰ ὄνειρα, ἠνέχθημεν μακροχρόνιον σιγῶν ἡμῶν κορρινίσματα, ὡς μόνον ἰδανικὸν ἐχόντων ν' ἀποθάνωσιν ἀσπάζομενοι τὸ ἄκρον τοῦ μικροῦ δακτύλου τῆς ἀβραῆς χείρῳ ἀναμικτῆς τινος δεσποινίδος. . . και ἡμεῖς ἐξελαρυγγισθῆμεν κρῶζοντες φραγκικὰ ἐκβαχεύματα ἢ Ἀνατολικούς ἀπρωτισμούς, . . . και ἡμεῖς παρεδόσαμεν τὰς παρθένους ἡμῶν εἰς τὰς ἀγκυλάς τοῦ πρώτου ἐπιμυθιωμένου και μυροβλήτου χορευτοῦ.

Τὴν ἀπλότητα και ἀγνότητα τοῦ ἑλληνικοῦ βίου ἀντικατεστήσαμεν διὰ τῆς ματακοδοξίας τοῦ χυδαίου και ἀνηθίκου ὀψιπλοῦτεν ἠνέχθημεν νὰ καταστραφῶσιν ἐν τῇ πτωχείᾳ και τῇ ἐγκαταλείψει αἱ ἀκογένεια τοῦ τόπου μετ' ἀπρῶτων τῶν παραδόσεων τῆς οἰκογενειακῆς ὑπερηφανείας και ἀρετῆς, προσπαθοῦμεν δὲ νὰ δημιουργήσωμεν πληθυσμούς κατήλων και παντοπωλῶν κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως, ὃηλ. πωλούντων τὰ πάντα, μὴδὲ τῆς πατρίδος αὐτῶν ἴσως ἐκαιρουμένης.

Εὐτυχῶς ἀφυπνίσθημεν ἐπὶ τέλους ἀλλ' ἔπρεπε ὅπως κατορθώσωμεν τοῦτο νὰ ἴδωμεν τὴν Εὐρώπην συμπάσαν ἀποκλεισασαν τὰς θαλάσσας ἡμῶν. . . και ἔπρεπε νὰ ἀναγνώσωμεν τὰς περι ἡμῶν ἑξευτελιστικὰς κρίσεις τῆς Εὐρώπης ὀλοκλήρου! . . . Τὸ παράδοξον ὅμως εἶνε ὅτι, ὑπὸ τὴν ἐπληξιν τῆς καταδηλώσεως τέλος πάντων ἡμῖν πραγματικότητος διατελοῦντες, δὲν βλέπομεν τὰ ἤδη τεκταινόμενα, βλασφημοῦντες δὲ τοὺς ἐν τοῖς τάφοις δεικαιολογημένους, παροῶμεν τοὺς ἐγγὺς ἡμῶν κορομβαντιώνας.

Και ὄντως ἀξιορῶπητον παριστῶσι θέαμα οἱ τοῦς ἀκρίτους διαδεχόμενοι ἀμαρτωλοί, ἢ σπεῖρα αὐτῆ τῶν ἀδοκίμων μεταφραστῶν, οἱ καταγινόμενοι, ἐν ὧ αἱ περι ἡμᾶς ἐθνότητες μεγαλύνονται, νὰ ἐπεκτείνωσι . . . τὰς ἐκλογικὰς περιφερείας, και βῆθηόμενα ὑπὸ ἑμάδος φιλοπόνοων νομικῶν, οὐς πιτλοφορήσαντες ἀπέσπασαν τῶν ἔργων, δι' ἃ προσωρίσθησαν, νὰ καταγινώνται ὑπολογίζοντες, ἀναλογίζοντες και καταλογίζοντες, ὅπως εὐρωσι πρὸς α. χ. Νάξιο μετά Τηγίων χρειάζονται, ὅπως αὐθῆσωσι κατὰ ἕνα τοὺς Κυκλαδικούς βαυλευτάς!

Και νὰ γίνηται τόσος θόρυβος, και νὰ γίνηται τόση ἐπιδεικτικὴ διατυμπάνισις! διὰ μίαν ἀκρίαν . . . δι' ἕνα σφέδρον! . . . διὰ μίαν μακαρονικὴν μετάφρασιν! . . . και νὰ βλέπῃς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν οἰκονομικῶν, ὅπου εἶναι ἐστημένη ἡ μεγ-

ληκτρική μεταφραστική μηχανή (Centrafibersetzungsmachine) γράφει...

Ποιανού είναι; κέρ κλητήρα, αυτό το ποταγαριδικό, που έχει τόσο νυκτερί;!

ΑΓΑΣ, ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΞΕΝΟΣ

Προς την Αιουθουνισιν της "Εβδομάδος."

Όπως αι ελευθεραί ελληνικαί επαρχιαί έχουν...

Χαίρε, ω τρικέφαλος Ύδρα, η εκμυζώσα...

Και κατά μὲν τοῦ Ἀγᾶ οὐδεὶς δικαιοῦται...

Ἐπίσκοπος τις π.χ. μὴ διαθέτων μετὰ...

Ἄλλο τί να εἰπωμεν περὶ τοῦ χαριτοβρύτου...

Παράρτημα ταύτης εἶνε ἡ ἐν τῷ ὑπουργείῳ...

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΜΟΥΒΑΡΕΚ-ΕΛ-ΧΑΡΡΑΝ

(Ἡθὴ Βεδουϊτῶν)

Λέγων πρὸς ὑμᾶς ὅτι, ὁ Μουβαρέκ-ἐλ-Χαρράν...

Οἱ Σαμμάρ οὗτοι, ὅπως πάντες οἱ δούλοιοι...

τὸ ἑλληνικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τῶν προξενικῶν...

Τί πρῶτον, τί δεύτερον ἢ ἀναγράφωμεν...

Ἄπειρα παραδείγματα ἠδυνάμεθα νὰ φέρωμεν...

Περὶ τῶν προξένων μας δὲν θὰ εἰπωμεν...

τὴν θείαν ἱερουργίαν κατὰ κανόνα...

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἐξῆς φράσιν...

Ποῦ εἶσαι, ὦ λειτουργέ τοῦ Ὑψίστου;

Περὶ τῶν προξένων μας δὲν θὰ εἰπωμεν...

καὶ τοὺς ῥίπτει εἰς ἕνας χεῖρας... καὶ οὐ ἡ τυπικὴ...

ΕΠΤΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ μεγάλη Σοβράνιε. Μεθ' ὅλον τὸ σέβας...

Τὰ δύο θύματα. Οὐδενὸς ἀνθρώπου ὁ θάνατος...

Ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Μετὰ τὰς εἰς...

περὶ τῆς πλατείας ταύτης εἰδικὸς συναγωγῆς...

μόν της, ἐνόησεν ὅτι, ἦσαν τὰ ὄστα τοῦ μακαρίτου...

φρονισθῆ καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἐργαζόμενος εἰς ἕνα...

θῆκεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της. — Νὰ...

μόν της, ἐνόησεν ὅτι, ἦσαν τὰ ὄστα τοῦ μακαρίτου...

ΜΑΘΗΤΟΘΗΡΕΙΑ

Ημερολόγιο τῆς κολασμένης αἰῆς
τοῦ ΦΑΛΜΕΡΑΪΕΡ

Δὲν ἔμεινε ἀνθρώπος ἐν Ἑλλάδι δυνάμενος νὰ χαρᾷ ἑστῶ καὶ δύο μόνον γραμμάς, ὅστις φρικτὸν νὰ μὴ ἐξηκόντισεν ἀφορισμὸν κατὰ τοῦ συγγραφῆως, τοῦ ὑπομφισθῆσθαι τὴν γνησιότητα τῆς καταγωγῆς ἡμῶν, χάριν τῆς ἀνοησίας μιᾶς πρωτοτυπίας ἢ τῆς πρωτοτυπίας μιᾶς ἀνοησίας, θείαντος.

Καὶ τί δὲν τῷ εἶπον! θὰ ἦτο χαριεστάτον ἔργον ἢ συγγραφή στατιστικῆς τῶν ἀποδείξεων καὶ ἐπιχειρημάτων, δι' ὧν τὸν κατεκραύωσαν. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρω, ὅτι κάποιος ἐν τῇ κατρινική αὐτοῦ ἀναγκαστικῆ ἐξάφρων τὴν γλυκύτητα τῶν Ἀττικῶν σὺκων, προσεπάθησε καὶ δι' αὐτῶν ἔτι νὰ τῷ φράξῃ τὸ στόμα.

— Θαιμασία, ὑβρίσια, θεῖα! Αὐτὰ εἶνε τὰ σὺκα, διὰ τὰ ὅποια ἐτρελλάθη ὁ Ἀζετιός ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ ἀρχαῖα. Καὶ... ἅς λέγῃ ἔπειτα ὁ Φαλμεράιερ!

Ὡς Ἕλλην γνήσιος καὶ ἐγὼ ἐπὶ πολὺ ἐθλιθώμην, ὅτι δὲν ἠδύναμην νὰ προσθέσω ἓνα λίθον εἰς τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἀποδείξεων τῆς γνησιότητος ἀπὸ τῶν ἐνδόξων προπατέρων καταγωγῆς μου, ὅτι δὲν ἠδύναμην τοῦλάχιστον νὰ ρίψω αὐτὸν τὸν λίθον, εἰς τὸ ἀνάθεμα τοῦ ὑβριστοῦ.

Ἀλλὰ καὶ νῦστιμα πράγματα, τὰ ὅποια μοὶ διηγῆσάν με πρό τινος, με ἔκταμαν νὰ ἀναφωνήσω καὶ ὅπως ὁ θαυμαστής τῶν Ἀττικῶν σὺκων:

Θαιμασία! Ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ ἀρχαῖα! Καὶ ἅς λέγῃ ἔπειτα ὁ Φαλμεράιερ!

... Ἦ ἐν Ἀθήναις ἐκπαίδευσίς εἶχε κατανήσει ταπεινὴ τις λογομαχία, τῆς ὁποίας τὰ κύρια ἐλατήρια ἦσαν ἀπλήστως χρηματολογία τῶν διδασκάλων καὶ κω-

μικοτραγικῆ τῶν διδασκωμένων θίδας. Μέχρι Πειραιῶς, καὶ ἐνίοτε μέχρι Σουνίου προεπέμποντο ἄνθρωποι ἔργον ἔχοντες νὰ σαγήνευσιν τοὺς νέους προσερχόμενους μάλιστα εἰς τὸ δαῖνα μαλλον ἢ τὸ δαῖνα διδασκαλίαν (ἐννοεῖται ὅτι πρόκειται περὶ ἰδιωτικῶν) ἀπαράλλακτως καθὼς δὲ τὸν φθάσει διὰ τοῦ ἀτμοκινήτου εἰς μεγάλην τινὰ πόλιν, εἰσορῶσιν εἰς τὸ κατὰ σφύρατα ποικίλοι μάλιστα ἀγωνιζόμενοι νὰ καταπέσωσιν ὑμᾶς, ἵνα προτιμήσῃτε τοῦτο μαλλον ἢ ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖον. Τότε ὁμῶς δὲν περιωρίζοντο εἰς ἀπλᾶς προτροπὰς, ἀλλὰ καὶ ἀπειλαὶ ἐγένοντο εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες εἶχον τυχὸν προπορᾶσιος πού θέλουσιν ὑπάγει. Ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ διδασκαλοὶ δὲν ἀπνήθον ἐφραυζόμενοι ἀφνης εἰς Πειραιᾶ νὰ συλλέγῳσιν τὴν σφραν αὐτῶν. Τελουταῖον οἱ μαθηταὶ φθάσαντες σῶσι εἰς τὰς Ἀθήνας... περιέπιπτον ἐνταῦθα πάλιν ἕνεκα τοῦ οἴκτου ἐκείνου συναγωνισμοῦ τῶν διδασκάλων εἰς νέους διαπληκτισμοῦς... Πρό πάντων ἕκαστος διδασκαλος, ἤξιον νὰ δέχεται δῶνός τούς ὁμογενεῖς αὐτοῦ μαθητὰς... Ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος δὲν ἦτο ἀπαράβατος συνεχεῖς δ' αὐτομολοῖαι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς διδασκάλου εἰς ἄλλον, ὑπέτρεπον ἀδιακόπως τὸ πῦρ τῶν διενέξεων... Ἐνέκῳ τῆς ἀδιακόπως ταύτης διχονοίας, οὕτε διδασκαλοὶ οὕτε μαθηταὶ ἠδύναντο νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὰ θέατρα ἢ πᾶς σοσᾶς διότι ἄμα ἀπνητῶντο δύο ἀντίπαλοι χοροὶ, ἢ ἤξιος ἦτο ἀφευκτός... Ὄθεν οἱ μαθηταὶ τὴν μὲν ἡμέραν διήγον ὑφαριζόντες τὸ πλεῖστον, τὴν δὲ νύκτα ἀπορώμενοι ἠδυσβόγγων σειρήνων... καὶ πολλοί, ἵνα ἐπαρκέσωσιν εἰς τοιοῦτον ἄσωπον βίον, περιέπιπτον εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν τοκογλύφων...

Ἡ περιγραφή ἐλήφθη ἐπὶ λέξει ἐκ τῆς Ἱστορίας Παπαρρηγοπούλου, ἐκδοσῆς Α', τόμ. Β', σελ. 633.

Ταῦτα συνέβαινον ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ μέσα τοῦ Α' καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΘ' αἰῶνος. Καὶ τῶν ἁγῶν λέγῃ ἔπειτα ὁ Φαλμεράιερ!

ΙΜΑ

ΜΑΝΑ!... ΘΑ ΠΕΘΑΝῆΣ

(ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΔΑΛΗΘΗΣ)

Ἐὰν βραδίη τις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἦτις ἀλλοτε μὲν ἔφερον εἰς τὸν γαῶν τῆς Ἐλευσίνας, σήμερον δὲ εἰς τὸ φρενοκομῆτον τοῦ Δρομοκίτου, πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ ὀσμύραι ἕνεκα κτηνώδους ἐγκαταλείψας καταρβέον Δαρνί, θὰ ἴδῃ δεξιᾷ λορίσκον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀποῖου μικρὸν μοναστηράκι, ὅπερ, ἀφού ἐβρίσκεται εἰς τὴν κορυφὴν λόφου, δὲν εἶνε, μοὶ φαίνεται, ἀνάγκη νὰ προσθέσω, ὅτι τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Προφήτου Ἡλία.

Ἡμέραν τινὰ ζητῶν ν' ἀνεύρω τὰ ἴχνη τοῦ τάφου τῆς μακαριστοῦς Πυθιονίκης, ἀγνοῶ πᾶς, ἦρχισα ν' ἀναβαίω τὸν λόφον καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθην πρὸ τῆς πύλης τοῦ μονοδρίου.

Τὸ πρῶτον, ὅπερ εἶδον εἰσελθὼν ἦτο ἐπιτάφιος πλῆθ' ἐπὶ τοίχου τινὸς ἐπεριδομένη.

Ἐνθάδε κείται ὁ τάφος, γερνηθεὶς τότε, ἀποθατῶν τότε κτλ.

Συναντήσας τὸν ἐρημίτην, λαϊκὸν μὲν κατὰ τὸ σχῆμα, καλοῦν δὲ κατὰ τοὺς δρούς τοῦ ζῆν, τὸν ἐρωτῶ.

— Τίνος εἶνε αὐτός ὁ τάφος;

— Δικός μου.

— Δικός σου! ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶσαι βρουκόλακας! Ἡ πλάκα αὕτη λέγει ὅτι κτεθάνης εἰς τὰ 1876.

— Ἐτοὶ λέγει, μὰ δὲν πέθανε.

— Σὲ παρακαλῶ δὲν μου ἐξηγῆς αὐτὰ τὰ μυστήρια;

— Πολύ περὶ ἄλλο εἶσαι, Χριστιανέ.

Ἐχεις κερὰς;... Κάθησε λοιπὸν νὰ κάμωμε ἓνα-σιγάρο καὶ τὰ λέμε.

Ἐμὴ βραδίᾳ χειμωνιάτικῃ στὰ 1876, ἀφού κάμωμε τὴν προσευχὴν μὰς, κλειστήκαμε στὸ κελὶ νὰ κοιμηθῶμε ἐγὼ κ' ἡ μάνα μου.

— Ὅστε εὐρίσκεσθε ἐδῶ οἰκογενειακῶς;

— Ἀηλαδῆ τότες εἰμαστε ἐγὼ καὶ ἡ γρῆσά μου.

— Καὶ πᾶς εὐρεθήκατε ἐδῶ;

— Τί τὰ θές καὶ τὰ γυρεύεις! ἂν θέλῃς νὰ σοῦ πῶ τὴν ἱστορία πού ἀρχισα καλά, εἰ δὲ μὴ πές μου αὐτὶ νέα...

— Ὅχι, ὄχι, ἀδελφέ, δὲν ἤθλα τόσο δρόμο οὔτε ἀνέβηκα τόσο ψηλά γιὰ νὰ μιλῆσω καὶ ἐδῶ πολιτικά! Τελείωσέ μου σὲ παρακαλῶ τὴν ἱστορία πού ἀρχισες καὶ με συγχωρῆς πού σὲ διέκοψα.

Ἐμὴ ἀποκοιμηθῆκα βλέπω τὴν Παναγιά μ'προσά μου καὶ μοὶ λέγει ἡ Γεώργη! τὴν Κυριακὴν θὰ πεθάνῃ! Πετᾶται κα μὰ... ζυπῶ τὴ μάνα μου, τῆς τὸ λέω καὶ ἀρχίζομαι καὶ οἱ δύο μετανοίας καὶ κλάμματα ἴσα με τὸ πρῶ!

— Καλὰ τὴν περᾶσατε.

Ἐτὸ πρῶ— ἦσαν Παρασκευῆ—σπκώθηκα καὶ τῆς λέω τῆς μάνας μου, ἀρχήνησε μάνα ἐσοὺ νὰ σαθῆς, πέρα πού δὲν ἔχεις δουλειὰ τὸ λάκκο μου, καὶ γὰρ θὰ πάω νὰ φροντίσω γιὰ ὅ, τι μοὶ χρειάζεται... Κατέβηκα στὸ Δαρνί, παρακάλισσα τὸν Παπὰ νάρθη, νὰ με διαβάσῃ... Ἅγια δουλειὰ ἔκαμες.

καὶ τὸ Σάββατο βραδύ νάρθη νὰ με κοινωνήσῃ, ἦρα μὰ πλάκα καὶ ἓνα σύνεργον γιὰ νὰ σκαλίσω τὸ ὄνομά μου, καὶ ἀνέβηκα... Ἡ μάνα μου, ἂν καὶ γρῆσ' γυναίκα, εἶχε σκάμμενο κάμποσον τὸν ἀποτέλειωσα ἐγὼ τὸ λάκκο καὶ ἐπειδὴ τίποτις ἀλλο δὲν εἶχα νὰ κάμω, κερὰ εἶχα, λιβάνι εἶχα, κάσκις καὶ τέτοια ἀσκαρᾶλικά δὲν μοὶ χρειάζονταν, ἀρχισα νὰ σκαλίσω τὴν πλάκα μου... τσι, τσι, τσι, καὶ ἴσα

μὲ τὸ Σάββατο πρῶ τὴν κατάρρα, καὶ ὄχι καὶ πολὺ σπκώμα μου, φαίνεται.

— Ἄκους ἐκεῖ, ἂν νὰ ἦσουν τῆς τέχνης.

— Τὸ βραδύ ἔφθασε καὶ ὁ παπᾶς μὲ μετὰλαβὴ καὶ ἔφυγε, ἀφού πρῶτα τὸν ἐφιλώρησα καὶ τὸν παρακάλισσα νάρθη τὸ πρῶ πρῶ νὰ μὲ θάψῃ. Συχωρῆθηκα μὲ τὴ μάνα μου, ἦρα σοκίς παραγγελιάς εἶχε νὰ μοὺ δώσῃ καὶ ζαπλώθηκα...

Περιμένο... περιμένο... περιμένο... πού... νὰ πεθάνω! Σπκέρνει Κυριακὴ, βραδιάζει Κυριακὴ, ξημερόνει Δευτέρα... τίποτις.

Ἐμὴ σὺκα Γεώργη μου νὰ φῆς μοὺ λέει ἡ μάνα μου καὶ δὲν θὰ κατάλαβες τί σοῦ εἶπε ἡ Παναγία... τίποτις ἐγὼ. Ὡς πού εἶδα κ' ἀποεἶδα πᾶς, πᾶς δὲν πεθαίνω καὶ σπκώθηκα...

Καὶ τὸ ὄντις εἶχε δίκρη ἡ μάνα μου, δὲν μοὺ εἶπε αὐτὴ ἡ Παναγία γιὰ τὴν ζακῆ περὶ τὴν Πμπτη τὸ βραδύ καὶ μοὺ εἶπε: Ἐγώ τὴν Κυριακὴν θὰ πεθάνῃ. Τότε καταλαβᾶ πῶς λέγει γιὰ τὴ μάνα μου καὶ ὄχι γιὰ μὲν σπκῶνομαι μὰ... ζυπῶ τὴ μάνα μου καὶ τῆς λέω: Ἄνα!... θὰ πεθάνῃ. Ἐτρώμαζε ἡ καυμένη ἡ γρῆσά! μὰ τί νὰ κάμῃ...

— Καὶ τί ἀπόγειε ἡ μάνα σου;

— Πέθανε!...

— Ἀηλαδῆ τὴν πέθανες.

— Ὅσε μωλό!... μὰ δὲν ἄκους λιμπὸν τί σοὺ λέω χριστιανέ!;

Ἐμὴ μὲ δυσκόλεψ ἡ κακομοῖρά ὅλα τὰ εἶχα ἐτοιμα... σταύρωσε τὰ χεῖρά της τὸ Σάββατο βραδύ καὶ πέθανε!... Θεὸς σπκῶρος ἔπνε! σπκῶθηκε ἡ μέραις της! Ἐκεῖ εἶνε θαμμένη, στὸ λάκκο πού ἀρχισα αὐτὴ καὶ τέλειωσα ἐγὼ γιὰ λογαριασμά μου, καὶ μόνο πλάκα δὲν ἀξιώθηκα ἀκόμη ναῦρω νὰ τῆς σκαλίσω... Κατὶ σπκώθηκες!;

— Θὰ φύγω μὰρμπα Γεώργη μου γιὰ τὶ κρυῶνα.

— Στάσου, νὰ σοῦ δώσω μὴ μαστίχα νὰ σφύξῃς.

τὴν ἡλικίαν ἀπὸ τὸν Μουδαρέκ. Παρὰ τῆς φύλης εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν καὶ εἰς τὸν πάγωνά του μεγαλειέραν γενεῖα. Ἦτο ὀδηγογῶν καὶ συμβουλός, ἐξήσκει δὲ τὰ καθήκοντα τοῦ μολλά καὶ τοῦ ἱατροσοφιστοῦ. Εἰς περιφέρειαν τριῶν ἡμερῶν ἦτο ἐξακουστὸν ἐν θαυματουργῶν του σερβέτιον ἰαματικὸν κατὰ τὴν ἀγῶν τὸν ὄρεως. Ἦ δύναμις μάλιστα τοῦ ποτοῦ ἦτο τοιαῦτη, ὥστε ἠδύνατο νὰ τὸ πιῇ δὲ εἰς καὶ νὰ θεραπευθῇ ὁ ἕτερος. Δύναμαι ν' ἀποσιπῆσῃ τὴν θεραπείαν ἐνός δαγκωθέντος εἰς τὴν ἀντίπαρον ἐξήσκει ὁ ἄνθρωπος ἐνθ' ἐθαδίζεν ἡσθάνθη τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐμπληκόμενους εἰς τὴν κνήμην του καὶ αὐτοστιγμῆ ἔσπεσε κατὰ γῆς κραυγῶν γοερός. Αἱ φωναὶ τοῦ ἡκούσθησαν ἀπὸ δύο βοσκῶν Σαμμάρ. Τὸν ἐνεθάρρουν κραύοντες αὐτῶν ἀπ' ἀντικρῶ ὅτι σπεύδουσιν νὰ πῶσιν τὸ φάρμακόν καὶ ἔτρεξαν παρὰ τῷ Τογκᾶ ὁ γηραιὸς Σαμμάρ ἔλαβε κωαθῖον, τὸ ἐπλήρωσεν ὑγροῦ, ἀνέγνω ἐπ' αὐτοῦ δύο ἰδι-

κά του ἑδάφια, ἐφῶσθε τρεῖς καὶ ἐμοίρασεν εἰς τὰ στήματα τῶν βοσκῶν τὸ ὑγρὸν. Οὗτοι δὲ εὐθὺς ὥς ἔπιόν, ἔτρεξαν ἐπὶ τῆς οὐχθῆς κραυγῶντες. Τὸ ἦπιαμε, τὸ ἦπιαμε! καὶ, διό τοῦ θαύματος, ὁ ὀφθαλμῶν ἡγῆρθη ἔχων τὴν παθοῦσαν ἀνήμην ὑψηλοτέραν τῆς συντρόφου της. Ἐκπῶτε τὰ ὕδατα τοῦ Τιγῆτος ἐθεωρήθησαν ὡς καλλίστοι ἀγῶγοι τῆς ἰατρικῆς καὶ ὁ Σαμμάρ Τογκᾶ ἐκέρδησε τὴν φήμην θαυματουργοῦ ἱπποκράτους. Αἱ θαυματουργικαὶ δυνάμεις τοῦ Τογκᾶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπὶ ἑλθόντες αὐτονεῖμθ ὅταν ἐκλείσει τὰ ἐξήκοντα ἔτη διότι ἄλλως πῶς, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀφού ἐνημφεθῆ τρεῖς γυναίκαδες δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη πατήρ, ἐνθ' ὅταν συναζεύθη τὸ τέταρτον μὲ τὴν νεῶραν Χασιτσαν, κατῶ τὴν μετεχειριζομένη ὡς παιδίσκην αὐτοῦ καὶ ἐπιδόσει αὐτὴ μάλιστα ἀλλοὺν πατριτικῆς ἢ συγγενικῆς θωπείας, ἔλαβεν αὐτῆς πατρὶ τὴν ἐκμυστήρευσιν ὅτι, ἐντός ὀλίγων μηνῶν θὰ τῷ δώσῃ διαδο-

χον. Ἡ χεράς σου Τογκᾶ ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἐντὶ περὶ τῆς τῆς ἡμέρας, ἔκαμνε δεκάκις τὴν προσευχὴν του, ἔταζε βένου, βέον εἶναι τὸ νὰ ἔχῃ υἱὸν ἥρωα καὶ ἀρκιθῇ νὰ ὀνομασθῇ τὸ γενηθησόμενον Ἰωαὴλ μῦθονος τὸν Πατριάρχην Ἀδραάρ. Ἀλλ' ἀκουσίως ἐγένεν ἐπίσκοπος τὸ γεννηθέν ἦτο κόρη καὶ κόρη ἀπερισπαστικῆς εὐταρείας, εἰς τὴν ἡραῖαν τότε εἰς κακοθυμίᾳς ἔλαχε τὸ εἰδωλοατρικὸν ὄνομα Ζόγρα ἦτο Ἄφροδίτη! Ὅταν ἦμῶς ἡ Ζόγρα ἔμεινε μονογενῆς, ὅταν ἐφῶσεν εἰς τὰ δεκατέσσαρα ἔτη, ὅταν διακρυβῆ παρὰ τῆ φύλη, ἦτο ἡ ὠραιότερα κόρη καὶ ἔτι, ἠδύνατο νὰ ἀμιλλάσθαι πρὸς τὰς ὠραιότερας εἰκοσιᾶκόμη φυλᾶν, τότε δὴν ἡ κακοθυμία τοῦ Σαμμάρ Τογκᾶ μετετρέπη εἰς εὐθυμίαν, ὑποθέτω δὲ ὅτι, καὶ τὰ δῆγματα τῶν ὁφθῶν θὰ ἐθεραπεύοντο, ἐὰν ἔχωρίζε τοὺς δακνομένους οὐκ εἶνε ποταμός, ἀλλὰ τρεῖς. Ἐνόησε δὲ ἡ ἰδέα τῆς ὑπεροχῆς τοῦ υἱοῦ εἶναι ἐσφαλμένη, ὅτι μὴ

καλὴ κόρη ἀξίζει, τρεῖς μετρίου, νιῶς, καὶ ὅτι εἶνε ἐπίσης εὐχάριστος νὰ ἦνε κανεὶς πατὴρ ὠραιῶς καὶ ὀνομαστῆς παρῶθεν, βέον εἶναι τὸ νὰ ἔχῃ υἱὸν ἥρωα ἐνθ' ὅδε διὰ τῆς μιᾶς χεῖρας τῶν ἐθώπευε τὰς ἀγκυρὰς τοῦ γενείου του διὰ τῆς ἐτέρας ἐξεκοχίκε τὸ ἐξ ἐρυθροῦ ὑλοῦ τσαπῆ τῶν καὶ ἐνθ' ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀντιπαρέβαλλε ταὺς ἐν τῇ δημηγῶρειστικῆς, ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἐνεθρονίζετο ἡ ἰδέα ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἦτο ἐπᾶξιος τῆς Ζόχρας του. Δὲν ἦτο δυνατόν, ἀφού ἡ ἰδέα αὕτη εὐρίσκετο ἐν τῇ πολὺν κεφαλῇ τοῦ Σαμμάρ Τογκᾶ, νὰ περιδιαβάλλῃ ταυτοχρόνως καὶ εἰς ἄλλας κεφαλὰς! Διὰ τοῦτο ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Μουδαρέκ εἰσῆλθεν ἕτερα ἰδέα λέγουσα αὐτῷ, ὅτι ἡ ἔκακουστῆ Ζόγρα ἀνῆκε κατὰ δίκαιον λόγον εἰς αὐτὸν καὶ ἠύλαγει τὴν μητέρα του, διότι δὲν ἐνήργησε τότε καὶ τῷ δοθῆ ἡ Πατούμα, ἐνθ' ἄφ' ἐτέρου νὰ εἶναι ἐν κορυφομένη κεφαλῇ τοῦ Μανσοῦρ ἐκάλπαζεν ἄλλη, τρίτη

— Ὅχι, ὄχι, εὐχάριστῶ.
— Νὰ εὐ βλέπωμε λοιπὸν καὶ κάμμεθ φορά!...
— Ἄκους ἐκεῖ καὶ συχνὰ μάλιστα. Ἔναι ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι οὔτε με εἶδε οὔτε θὰ με ζαναεἶθῃ πλέον;...
ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΙΚΟΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

(Γερμανικαὶ ἀναμνήσεις)

ΣΕ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Σὲ σκέπτομαι, Πατρίς μου, μόνον, ὅταν εἰς ὑψη κρυσταλλῶν, κλίην ἀστράπτουσιν θανάτου, ὡς μόνον ἴχνος διαβάτου χύνει τὸ βλέμμα τοῦ Ἐσπέρου ἀκτίνας αἰγλής λευκοπέρου.

Σὲ σκέπτομαι, ὅταν βραδία εἰς ὄρη γύρω κολοσσαῖα σιγῇ ἀπλόνεται ἀγία, κι' ἀδάμαστον εἰς τὸν Μορφέα τοῦ ποταμοῦ τὸ βέθρον μένει, πού εἰ τὰ σκόπη ψάλλον βαίνει.

Σὲ σκέπτομαι, ὅταν βαθῖα εἰς ὄρη γύρω κολοσσαῖα σιγῇ ἀπλόνεται ἀγία, κι' ἀδάμαστον εἰς τὸν Μορφέα τοῦ ποταμοῦ τὸ βέθρον μένει, πού εἰ τὰ σκόπη ψάλλον βαίνει.

Σὲ σκέπτομαι, ὅταν τὸ βραδύ ἀπὸ τῶν Ἀλπεῶν τὰς κλίσεις τὸ σήμαντρον ναύσκου ἄδει, καὶ κυματίζουν αἱ δονήσεις— ἀποχαρέτισμα ἡμέρας— κατὰ κολαδάς ἀπωτέρας.

Σὲ σκέπτομαι τὴν μεσημέριαν, ὅταν σιγᾶ, τρυφῆ ἢ πλάσις εἰς τοῦ ἡλίου τὴν μαγειάν, κ' αἱ τοῦ φωτός ἀνανακλάσεις κολοῦν ἐπάνω τῶν ὕδατων, πληθὺν ἀλλάσσουσιν χρωμάτων.

δὲν τὸ ἀνο χεῖλος. Αἱ ἄραι τῶν χεῖλών τοῦ παραξένου ἔβλεπον, πρὸς τὰ ὕψη του, ἐνθ' ἀνοῖται τοῦ στόματος τοῦ δυστρήτου ἀπῆρχοντο μελαγχολικῶς πρὸς τὸν πάγωνά, ὅπως εἰς τοὺς κύνες τῆς Νέας Ρῆς. Ὡς δὲ τὰ φαινόμενα χαρακτηρηστικὰ τῶν οὕτω καὶ οἱ ἐνδοκίμοι χαρακτηριστῆς τῶν, ἦσαν ἀντιθετοί. Ὁ Μουδαρέκ ἀνήσυχος, ἀψίκορος, στασιαστικῶς, ταραχώδης, ἀλλ' ἐμεταβλητός, ἐνθ' ὁ Μανσοῦρ ὀλιγόλογος, χαλκός, ὑπουλος, ὁπομῆν, ἀλλ' ἐκακτικῶς. Μὲ τοιαύτην ὁμῶς ἀντίθετον χαρακτῆρος, εἰ δύο νεοὶ ἀνθρώπων εἰς ὅλα τὰ ζητήματα, ἐσθήθη ἁπλοῦς εἰς τὰς δυστυχίας, ὑπερῆπιζον ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του, οἱ δὲ Σαμμάρ ἐγνώριζον ἐν αὐτοῖς ἀδιδρῆκτον δεσμὸν εἰλικρινούς καὶ ἀδδλοῦ φιλίας. Πολύ συχνὰ διηροῦντο τὰς ἐσπέρων ὑπὸ τὴν σκῆνην τοῦ Σαμμάρ Τογκᾶ. Ὁ Σαμμάρ Τογκᾶ ἦτο διπλοῦς τὸ ἀνάστημα ἀπὸ τὸν Μανσοῦρ καὶ τετραπλοῦς.

Όταν άτμαμάξα σπρίγγ εις τών δασών τήν ήρημίαν, και πνευστιώσα πύρ καπνίζει και Ιπταται προς Μεσημβρίαν, τότε ο πάθος κορυφούται, και εις έν δάκρυ συγκεντρώεται.

Εν Βρίζεν (Τιρόλον) Οκτώβριος του 1877.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Συζήτησις. Είς τὸ Ἄστν ἤρατο πρό τινων ἡμερῶν συζήτησις τις περὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, χαρακτηριζούσης ἐπακριβῶς τὴν κατάστασιν τῶν Ἀρχαιολογικῶν ἡμῶν πραγμάτων. Οἱ διευθύνοντες τὰ ἀρχαιολογικὰ ἠρήθησαν εἰς τὴν διευθύνσιν τοῦ Ἀστῆος τὴν ἀδειαν νὰ λάβῃ ἀπεικονίσματα ἀνακαλυφθέντων τινῶν ἀρχαίων, λόγῳ οὗ τὰ δημοσιεύσῃ ταῦτα πρότερον — κατ' ἀκατανόητον προνομιακὸν δικαίωμα — εἰς τινὰ ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα, ἐκδιδομένην ἂν δὲν ἀπατώμεθα ἐν Ἀθήναις. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐθεάθησαν τὰ ἀπεικονίσματα ταῦτα εἰς ξίνας ἐφημερίδας! Διεμαρτυρήθη λοιπὸν δικαίως τὸ Ἄστν, ἀλλ' ἡ συζήτησις κατέπαυσε διὰ τῆς μεθοδοῦ τῆς διδρυίας. Δηλ. ἡ ἀρχαιολογικὴ ἔταιρεία εἶπε δὲν εἴμεθα ἡμεῖς ἀρμόδιοι οὕτε νὰ δώσωμεν οὕτε νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ἀδειαν, εἴνε ἡ Γενικὴ ἐφορεία, ἥτις πάλιν ὑποθέτομεν οὗτὶ θὰ εἶπε: δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ἀδειαν, διότι ἡ ἔταιρεία δύναται νὰ ἐκδώσῃ τ' ἀπεικονίσματα ἢ νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλους τὴν ἀδειαν πρὸς ἐκδοσὶν ἐκείνων, ἕτινα δι' ἐξόδων τῆς ἀνασκάπτει καὶ οὕτως ἡ συζήτησις κατέπαυσε.

Ἡ αὐτὴ μέθοδος τῆς διδρυίας εἶχεν ἐφαρμοσθῆ καὶ ἐφ' ἡμῶν οὗτε ποτὲ ἐγράψαμεν εἰς τὴν Νέαν Ἐφημερίδα — πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἑβδομάδος — καταγγειλαντες τὴν διαταγὴν τῆς μιᾶς τῶν δύο

τούτων ἐξουσιῶν ἐγκληματικὴν ἀποζῆσιν τῶν ἐπὶ τῶν κινῶν τοῦ Παρθενῶνος μεσαιωνικῶν ἐπιγραφῶν εἰς ἅς σφαιλεται κυρίως ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀνευ διακοπῆς ἐπέων ἢ αἰῶνων ἐλληνικῆς μορφῆς τῶν Ἀθηνῶν!... Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο θέμα θὰ ἐπὶνέλθομεν.

Εἰδήσεις. Διευθυντῆς τῆς ἐνταυθα ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων τῆς μονῆς τῶν Ἀσωμάτων ἱδρυθείσης, ὡς γνωστόν, Ἀγγλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, διωρίσθη ὁ δεινὸς ἀρχαιολόγος καὶ ἀρχιτέκτων Πενρόζ, ὁ εἰς τὴν ἐπιστήμην μὲν γνωστός διὰ τὰς περὶ τῶν καμπυλῶν τοῦ Παρθενῶνος καὶ περὶ ἄλλων μελέτας του, εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν δὲ κοινὸν ὡς συγκαταστήσας ἀνοήτων λακκούβων εἰς τὰ περὶ τοῦς στόλους τοῦ Ὀλυμπίου ἐκ χειρωμένα καὶ μετ' ἄλλας τὰς προσπάθειας τῶσων πολιτῶν μὴ ἀναδαστάνοντα πλέον φεῦ! χωράφια.

Ἐπιτίθειεν οὗτὶ ἐλθὼν ὁ διακεκριμένος ἀνήρ θὰ διαλευκάνῃ καὶ τὴν σημασίαν τῆς καταπέτρῳ ἀγγελλομένης ἀρχαιολογικῆς, κατὰ τοὺς χώρους τῆς συμπαιθείας του, ἀνακαλύψῃ.

Ἀνασκαφαί. Ἴσοπεδομένης τῆς περιλήσεως ὁδοῦ παρτηρήθη ὅτι τοῦ τοίχου τοῦ ὑποπιθεμένου ὡς περιβόλου τοῦ Ὀλυμπίου ἐρήτητο μικρὸς τοίχος δύο περίπου μέτρων, οὗτινος ἐρήτητο πάλιν ἐφαρμένος μαρμαρίνος λίθος, καί εἰς ἀπόκασιν δύο περίπου μέτρων ἐξεῖχεν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους κατὰ τὴν αὐτὴν καθετὸν γραμμὴν κίων ἐλάχιστον φανόμενος.

Συμπεπεία τῶν σημείων τούτων ἀνασκαφέντος τοῦ μέρους τούτου εἰς βῆθος πλέον τῆς ὄργουας, εὑρέθησαν πράγματα κίων καὶ παραστάς στηριζόμενοι ἀπὸ τῶν βάσεων ἐπὶ μαρμαρίνου ἐδάφους. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐξακολουθοῦσιν, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι, ἂν δὲν πρόκειται περὶ ῥωμαϊκῆς τινοῦ παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον κατοικίας, θ' ἀνακαλυφθῇ

τι διαφωτιστὸν πῶς τὰ κατὰ τὸ πολὺ πλοκὸν καὶ μῆκρῳ ἐπακριβῶς ἐπιμελετηθῆν μέγα τοῦ Διὸς ἐνδείξιμα.

Ἐν Ἀριστῶν ἐξετάρησαν καὶ ἕτερα ἀντικείμενα δηλοῦντα τὴν ὑπαρξίν οὐκ εὐκαταφανή του θεάτρου, πρὸς τοὺς θεμελίους δὲ τοῖς προθύροις, ταῖς ἐδραῖς καὶ λοιποῖς τοῦ θεάτρου ἐρειπίοις, ἀνεκαλύφθησαν ἐκεῖ που καὶ λάρνακες καὶ σαρκοφάγοι, πάντα ἀρχαιότατα.

Περὶ συλλογῆς. Ἐν Σιταίᾳ τῆς Κρήτης συνελήγησαν διὰ τὸ μουσεῖον τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ συλλόγου διάφορα οὐχὶ μικρὰς σημασίας ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα, ἀνεκαλυφθέντα ἐν τοῖς ἐρειπίοις τῶν ἐν τῇ ῥηθείᾳ ἐπαρχίᾳ κειμένων ἀρχαίων πόλεων. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα εἰσι νομισματὰ τινὰ, πολλὰ πηλινὰ τεμάχια, 18 πηλινὰ ἀγγεῖα, 9 πελέκεις ἐκ χαλκοῦ, μία μάχαιρα ἐκ χαλκοῦ, τεμάχιον ῥαβδωτοῦ χαλκοῦ, 1 σφίρα διάτρητος καὶ 3 λίθοι διάτρητοι, 5 ῥίγματα ἐκ μολύβδου, 1 ὑαλιδίου με κεφαλὴν ἀνδρός, 1 ὑαλιδίου διάτρητον, τεμάχιον μαρμαρίνου ἀγάλματος παιδίου, λαθὴ λέθητος καὶ τεμάχια λάρνακος. Ἐπὶ τῶν τεμαχίων τούτων ὑπάρχει παράστασις ἄρματος συρμένου ὑπὸ δύο ἵππων, ἐφ' οὗ εἶχενται καὶ παρὰ τῷ ὀποῖῳ βαίνοσιν περὶ πάνοπλοι πολεμισταί.

Κουκουλώματα. Κατὰ τὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας περιλήσεις ἰσοπεδώσας ἐκουκουλώθη καὶ τὸ γνωστὸν μωσαϊκὸν περὶ οὗ δις ἢ τρις ἢ «Ἑβδομάς» ἐποιήσατο μετρίαν Αἰωνία του ἢ μνήμη! Τί νὰ τοῦ κάμωμεν, ἀφοῦ ὁ χρόνος καθ' ὃν κατασκευασθῆ ἐξέρχεται τοῦ κύκλου τῆς ἀντιλήψεως τῶν τὰ ἀρχαιολογικὰ μακαρίας ἰθύνοντων! ;

νόμην πρέπει νὰ ἔχῃ σώους ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς καὶ οὗτὶ, αἱ μονόφθαλμοι γράται ἦσαν καλαὶ μόνον διὰ νὰ κοσινίζουσαν τὸ ἄλευρον καὶ νὰ ἀλέγουν τὰς αἰγας. Μετέβη λοιπὸν παρὰ τῷ πατρὶ τῆς Ζόχρας καὶ τῷ ἐξήτησεν ἐπίσης τὴν κόρην του! ἀλλ' ἔμεινε ἐμβρόντητος ὅταν ἤκουσεν ὅτι θὰ τὴν εἶδον ἂν δὲν τὴν ἠρνοῦντο πρὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς τὸν φίλον του Μανσοῦρ καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἀπαξ δὲν τὴν ἐχορήγησαν εἰς ἐκεῖνον, ἐσκέπτοντο ὅτι, ἦτο δίκαιον νὰ μὴ τὴν νυμφεύσωσι μετὰ κανένα ἐκ τῶν δύο, τοιουτοτρόπως δὲ οὐδενὸς ἢ φιλοτιμία θὰ προσβάλλετο, ἐνφ' ἂν ἐτέρο — τοῦτο ἔνδοξον ὡς γέμων τὸ ἐσκέπτετο — ἡ κόρη του ἴσως ἐζητεῖτο ἀπὸ τινὰ Σείχην πλούσιον καὶ τοιουτοτρόπως ἐγένετο πενθερὸς εὐγενοῦς καὶ ἰσχυροῦ.

Τί νομίζετε ὅτι ἐπραξεν ὁ Μουβαρέκ; Ἴσως νομίζετε ὅτι, ἐξέβρισε τὸν γέροντα, ὅτι ἀνώρουε καὶ πάλιν τὸν τάφον τοῦ μακαρίτου πατρὸς του, ἢ ὅτι ἠτύχησεν

οὐδὲν ἐκ τῶν τριῶν. Ἐσκέφθη ὅτι, ἔπρεπε νὰ πείσῃ τὸν φίλον του Μανσοῦρ νὰ παραιτηθῇ τοῦ συνοικεσίου αὐτοῦ, ὅτι ὁ Μανσοῦρ ἔπρεπε νὰ πείσῃ τὸν Γερο-Τογκᾶ νὰ δώσῃ τὴν Ζόχραν του εἰς τὸν Μουβαρέκ, ὅτι ὁ Γερο-Τογκᾶ ἔπρεπε νὰ πείσῃ τὴν μονογενῆ του κόρην νὰ συζευχθῇ τὸν γενναῖον καὶ νεαρὸν υἱὸν τῆς μονοφθαλμοῦ καὶ ὅτι, ἡ μονογενὴς αὐτῆς κόρης του ἔπρεπε νὰ λογισθῇ εὐτυχῆς γενομένη σύζυγος μονογενοῦς ἐπίσης λατρευτοῦ τῆς. Καὶ σὰς βεβαίωσεν ὁ Μουβαρέκ δὲν ἐσκέπτετο παραλόγως. Ὅλοι οἱ ἔρωτευμένοι ἔχουσιν ἐν τῇ κεφαλῇ τὴν μυριάς λύσεις διὰ τὰ περιπλοκώτερα προσκόμματα πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ποθυμένου καὶ ἀναμφιδότως ἂν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν ἐπρόλαμβανε νὰ κόψῃ τὸν Γορδιὸν δεσμόν, θὰ ἔλυεν αὐτόν μετὰ πολλῆς εὐχερείας ὁ πρῶτος ἔρωτευμένος, εἰς τὸν ὅποιον θὰ ἔθετον ὡς γέρας τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐρασιμίας του.

Ἄλλ' ὁ σιωπηλὸς Μανσοῦρ ἀντὶ νὰ

φανῇ ἐνδίδων εἰς τὰ λογικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Μουβαρέκ, μόλις ἤκουσε τὴν ἐξομολόγησιν του, λησμονήσας ὅλην τὴν συνδέουσαν αὐτοῦς φιλίαν, ἀφοῦ ἀπὸ χλωμὸς ἐγένετο ἀχυρόχρους ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτοῦ δύο ἀστραπηθόλα βλέμματα καὶ τῷ ἐπιλοδῶρησε τὴν ἐξῆς γενναίαν φράσιν: — Γιατὰ δόντια σου εἶναι βρωμόσκυλε! Ἀπὸ σήμερον δὲ θέλομε πρὸς τὸν χαιρετισμὸ σου. Γκρεμίσου 'ς τὴν κθλασί! Ὁ Μουβαρέκ ἐγένετο κατακόκκινος ἕκαμε νὰ ὀρμήσῃ εἰς τὸν λαίμῳ του ὡς χθὲς στενοῦ φίλου του καὶ τὸν πνίξῃ, ἀνεχαιτισθῆ ὅμως ἀπὸ τὸν νεώτερον ἀδελφὸν τοῦ Μανσοῦρ, Ἰσμαήλ. Ὁ φρονίμος Ἰσμαήλ προλαβὼν πᾶν ἐνδεχόμενον δυστύχημα καὶ νοουητήσας ἀμφοτέρους συνάδουσε τὸν Μουβαρέκ μετὰ τῆς σκηνῆς του ἐνθα ἐναγωνίως περιέμενε αὐτὸν εἰς καθύργου μητρικὸς ὀφθαλμοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ Ζόχρα ἐξηκολούθει νὰ ἦναι τὸ ὠράσιμα οὐ μόνον τῆς πατρικῆς σκηνῆς ἀλλ' ἀπάσης τῆς περιφερείας. Ὁ

Χριστιανικὴ ἀρχαιολογία. Κατὰ τοὺς τελευταίους σειμούς κατέπεσε καὶ ἕτερον τεμάχιον τοῦ ἐξόχου καὶ μοναδικοῦ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ψηφιδωτικῆς τέχνης ψηφιδώματος τῆς ἐν Δαρνίῳ Ἑκκλησίας. Ὡς γνωστὸν πρότερον εἶχε καταπέσῃ καὶ ἕτερον μετρίον τεμάχιον. Ἡ τύχη τῶν δύο τούτων τεμαχίων κατὰ τοῦτο μόνον ὑπῆρχε διάφορος καθότι τὸ μὲν πρῶτον μετεκομίσθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας! ἐντὸς τσοβαλλίου, τὸ δὲ δεύτερον ἐχώρησεν ἐντὸς μαρτηλίου. Σημειώσατε ὅτι δύο τρεῖς ὑαλοὶ ἂν ἐτίθητον εἰς τὰς θυρίδας τοῦ τρούλου θὰ προλαμβάνοντο τὸ κοινόν. Ἄλλὰ τίς νὰ ἀνέβῃ τόσον ὑψηλὰ! καὶ ἂν πῆσῃ... ὕστερα; !... Αἰωνία λοιπὸν καὶ αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Πῶς ζῶσιν οἱ καλλιτέχναι. Καθ' ὃν χρόνον οἱ καλλιτέχναι τοῦ λόγου παρῆμιν ἀμφιβολὸν εἶνε ἂν δύνανται εὐχερῶς νὰ ἐκδράμωσιν ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι πῶς καὶ πῶς διήλθον τὸ θέρος οἱ εὐτυχεῖς συγγραφεῖς τῶν μέσων δασῶν, παρὰ τὸ κύμα, παρὰ ἰαματικὰς πηγὰς, ἐντὸς μεγάρων, ἀνευ οὐδεμιᾶς στερήσεως, μέσῳ τιμῶν καὶ ἐπιευφημιῶν πῶς ὁ Daudet γράφει τὸ μέγα μυθιστόρημά του ἢ Ἀθάνατος, πῶς ὁ Coppée γράφει τὸ μεσαιωνικὸν ὄραμα του καὶ τὸ παρισινὸν μυθιστόρημά του, πῶς ὁ Sully-Prudhomme ἀποπερατοῖ τὸ εἰς τετρακισχιλίους στίχους φιλοσοφικὸν ποίημά του, πῶς ὁ Hourget ἀρχίζει δραματικώτατον μυθιστόρημα, πῶς ὁ Leconte de Lisle παρσκυεάζει τὸν Ἀκαδημαϊκὸν του λόγον καὶ τὸ λυρικὸν ποίημα Ἀπολλωρίας, πῶς ὁ Banville περατοῖ ὠραῖον ἑμμετρον ἔργον, πῶς ὁ Theuriot ἐτοιμάζει τὰ διὰ τοὺς νέους καὶ τοὺς γέροντας διηγήματά του χάριν τῆς α' τοῦ προσεχοῦς ἔτους, καὶ

τέλος πῶς ὁ διάσημος Zolla φωτογραφεῖ τὸ νέον του μυθιστόρημα πιστὸν ἀπεικονισμῶν τοῦ βίου τῶν χωρικῶν! — Ἐπιτίθῃ ἑκατονταετηρίδῃ τῆς Γαλλικῆς ἐπανάστασεως τοῦ 1789 ἀπαρτίσθη ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῶν Παρισίων νὰ ἐκδοθῇ βιβλιογραφία τῆς ἱστορίας τῶν Παρισίων κατὰ τὴν ἐπαναστατικὴν ταύτην περίοδον. Ἡ ἐργασία δ' αὕτη ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Τουμπιεύ ἐπιφανῆ ἄλλως ἐκ τῶν βιβλιογραφικῶν ἔργων του καὶ ἰδίως ἐκ τῶν ἀξιολόγων μελετῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Diderot. Ἡ βιβλιογραφία αὕτη δημοσιευθεῖται ἐν τέσσαρσι τόμοις, ἐκάστου τῶν ὁποίων ἡ τύποις ἀπαιτῆσει 10000—11000 φρ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

— Ἡ τῷ Ῥαφαῆλ ἀποδομένη εἰκὼν τῆς Ἀειπαρθένου ἢ ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Nicole ἀνακαλυφθεῖσα, μετὰ τριῶν ἐρασιτεχνῶν διαγωνιζομένων περὶ τοῦ ἀποκτησῆος τῆς, περιήλθεν ἀντὶ 200,000 φράγκων, εἰς τὴν πλουσίαν γαιοκτήμονα Κ^ν Arnaud. Ὁ κ. Nicole εἶχεν ἀγοράσῃ ταύτην παρὰ τινὸς ἀρχαιοπώλιδος ἀντὶ 200 φράγκων, ἥτις πάλιν τὴν εἶχεν ἀποκτήσῃ ἀντὶ μόνον 40! ...

— Τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου ἀπέκτησεν ἐσχάτως εἰκόνα τινὰ τοῦ διασημοῦ ζωγράφου Jean Van Eyck. Ἡ ἐν αὐτῇ ἀπεικονιζομένη παράστασις εἶναι ὁ Arnolfini, οὗ ἕτερα εἰκὼν γράφεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ζωγράφου καὶ ἀποκειμένη ἐν τῇ πινακοθήκῃ τοῦ Λονδίνου θεωρεῖται πολλοῦ λόγου ἀξία.

— Τὴν 28 Ὀκτωβρίου ε. ν. τελεσθήσονται ἐν Νέῳ Ὑόρκῃ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἐλευθερίας. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας μετὰ πάντων τῶν ἐν τέλει Ἀμερικανῶν θέλει παραστῆ ἐπισημῶς κατὰ τὴν τελετὴν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΠΙΝΑΚΟΓΡΑΦΙΑ. Ὁ ἐκ τῶν κρατίστων ἐπιστημόνων ἀξιωματικῶν καὶ ἀνευ πατάγου ἐργαζόμενος κ. Ἰω. Κοροταγιάνης, λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, ἐχάραζε τὸν ὀδοιπορικὸν χάρτην τῆς Θεσσαλίας ὅστις θέλει διανεμηθῆ προσεχῶς εἰς τοὺς ἀξιωματικούς ὄλων τῶν ὀπλων πρὸς χεῖσιν τῶν. Ἐπιφύλασσομεθα μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν του νὰ γράψωμεν περὶ αὐτοῦ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ. Ὁ Ἕλλην γεωγράφος κ. Μ. Γ. Δημιτῆς διὰ διτριβῆς του ἐν τῷ Χρόνῳ τῶν Ἀθηνῶν καταχωρήθεισος — ἐξ ἧς μανθάνομεν καὶ ὅτι ἡ Ἐθνικὴ ἡμῶν Βιβλιοθήκη πλὴν ἄλλων δὲν ἔχει καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐκδοθέντα χάρτην τῆς Ἑλλάδος! — γράφει περὶ μέρους τῆς Μακεδονίας ἀγεωγραφητόν καὶ ἀσημειώτου εἰς τοὺς πίνακας μέχρι σήμερον διατελοῦντος, περὶ οὗ προσεχῶς.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΗΠΕΙΡΟΣ
Σήμερα ἡ μέρα πέρασε! καὶ ἔρχεται ἡ ἄλλη! τὸ ποῖος θὰ πᾶν γὰ ψωμί, τὸ ποῖος κρασί νὰ πᾶν! Ἰφίρη! Σῦρτε παιδιὰ μ' καὶ πάρτε, πέντε παχειὰ κριάργια, σῦρτε κ' ἀπὸ τὸ γούμενο, ἀπὸ τὸ μοναστήρι, πέντε του χαιρετισμάτα, ἀπὸ τὸν καπετάνιο, καὶ πάρτε καὶ γλυκὸ κρασί γιὰ τῆς λαβωματιάς μου. Πικραὶ εἶν' ἡ λαβωματιαὶς κ' οἱ ἔρμηοι γεράδες... Γιατὰ πάρτε με καὶ σῦρτε με σὲ μιὰ φιλιὰ ῥαχούλα, καὶ φτιάστε τὸ κυβούρι μου τοῦ μάχρου καὶ τοῦ πλάτου, ἀφήστε καὶ παράθυρο ἀνήλο καὶ προσήλο, νὰ μπαινοβαίνουσαν τὰ πουλιὰ νὰ φέρνουσαν τὰ μαντάτα [πρωτάτα. Σ. Μ. Σ.]

Ἐἰς ἐκάστην τομὴν τοῦ στίχου ἐπαναλαμβάνεται ἐναλλάξ «παιδιὰ μου, παιδιὰ μου» καὶ «γερὰ σας βρὲ κλεφτοπούλα μου».

Μανσοῦρ, ὡς πλούσιος, ἦτο καταλλήλοτερος, ἄλλοι πάλιν ἐφρόνουσαν ὅτι, ἔπρεπε τέλος πάντων νὰ δοθῇ μιὰ κόρη καὶ εἰς τὸν Μουβαρέκ. δις ἤδη ἀποτυχόντα, οἱ πλείστοι ἄλλως διανοοῦντο, ὅτι ἡ περικαλλῆς Ζόχρα, τὸ καύχημα τοῦ Γερο-Τογκᾶ, ἀπολύ τους εἶνε καὶ τοὺς δύο». Διαφόρως πάλιν ἐσκέπτοντο οἱ δύο νέοι. Τὴν τῶς στενὴν φιλίαν τῶν ἀντικατέστησε μίσος ἀδιάλλακτον ὁ Μανσοῦρ μάλιστα οὐδὲ βλέμματος ἤζῃτο τὸν ἀντεραιότη του. Ἦτο ὁλος κατῆφαι, ἀπέφυγε τὸ πλῆθος, ὄμιλε ὀλίγοστα καὶ ὁσάκις ἐγένετο λόγος περὶ συνοικεσιῶν ἠγείρετο καὶ ἐφευγε χωρὶς οὐδὲ ν' ἀποχαιρετῆ. Ὁ Μουβαρέκ ἀπ' ἐναντίας, πάντοτε ἐλάλει περὶ γάμων, κατέκρινε τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀντιζήλου του, προσεπάθει νὰ σχηματίσῃ κόμμα ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ κατέληγεν εἰς τὰς μεγαλειτέρας παραδοξότητας. Διετίετο π. χ. ὅτι ἐάν δὲν τῷ εἶδῃτο ἡ Ζόχρα θὰ ἔκαμε ταυτοχρόνως ὄλων τῶν ἵππων τῆς φυλῆς, ἢ ὅτι θὰ ἔψηνε ζωντανὸν τὸν πατέρα τῆς! Τὸν ἐγγυρίζον ὅμως τὸσον πολὺ οἱ Σαμμάρ, ὥστε διεσκέδαζον, ἀντὶ νὰ φοβηθῶσι διὰ τὰς ἀνοήτους ταύτας πρωτοτυπίας του. Μίαν ὅμως ἡμέραν ὅταν ἔμαθον, ὅτι ὁ κρυφίνους Μανσοῦρ ἐξεστόμισε μετὰ πείσματος τὴν φράσιν: — Ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ θὰ τὴν πάρω! Ὁ Μουβαρέκ ἐξάλλος γενόμενος ἀνεφώνησε: — Κι' ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ θὰ τὴν πάρω ἐγὼ!

Οὕτε ὁ κόσμος ἐχάλασεν, οὕτε ὁ διάβολος ἐσκάσε. Ποῖος ὅμως ὑπῆρξεν ὁ εὐτυχῆς θνητὸς ὁ ἐκπληρώσας τὸν ὄρκον του; ὁ πρῶτος ἢ ὁ δεύτερος; ... Ὑπάρχουσι δύο εἶδη ἀνθρώπων. Ὅσοι σκέπτονται καὶ πράττουσαν καὶ ὅσοι πράττουσαν χωρὶς νὰ σκέπτονται. Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι ἔχουσι συνήθως δίκαιον, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὅμως, οἱ δεύτεροι ἐπιτυγχάνουσι. (Ἐπιταί τὸ τέλος).

K. X. ΜΕΤΑΞΑΣ Βοσπολίτης.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΧΡΩΜΑΤΟΛΟΓΙΑ, ήτοι περί φύσεως, ονομασίας και της χημικής συστάσεως των χρωμάτων παρά τα τοις αρχαίοις και τοις νεωτέροις συγγραφεῖσι ὑπὸ **Ανδρέου Κορδέλα**, μεταλλειολόγου και καθηγητοῦ τῆς Ορυκτολογίας, και Γεωλογίας ἐν τῷ Στρατιωτικῷ Σχολείῳ τῶν Ευελπίδων. 1886. σελ. ΙΕ'. 188. μετὰ 11 ἐγγράφων κινάκων. Ἐν Ἀθήναις.

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε ἐξ ἐκείνων, ἀτινά τον συγγραφεὺν ἀναδεικνύουσι και παροφουσι αὐτῷ ἐντιμοτάτην θέσιν παρά παντὶ τῷ πεπολιτισμένῳ κῆρῳ. Ὁ κ. Κορδέλας διὰ τῆς ἐκδόσεως τριούτου ἔργου ἀπαιτούμενος δαπάνας, μόχθους και ἄλλας, δυσχερείας προτίθειαι τούς πάντας νὰ διδάξῃ και ὁ βιομηχανός και ὁ ἔμπορός και ὁ στρατιωτικός και ὁ φιλόλογος και ὁ χημικός και αἱ περί ἔργῳ χειρα διατριβούσαι γυναῖκες θὰ εὐρωσιν ἐν αὐτῷ τὸ ἀφελίμιον.

Ἄλλως τὸ ἀρκούσα ἐγγύησις περί τῆς ἐπιτοχίας τοῦ συγγραμματος τούτου εἶνε ἡ ἀξία τοῦ συγγραφεῖς ὁμολογηθεῖσα ὑπὸ πλείστων, εὐάηλος δὲ γνωμῆνῃ ἐν τοσαύταις διατριβαῖς, συγγρασεῖσις ἐν τε τῇ ἡμετέρῃ και ἐν ξεναῖς γλώσσαις, αἵτινες τοσοῦτους ἐβοήθησαν και ἐδίδαξαν ἐπ' ἐσχάτων, μάλιστα τὸ σπουδαῖον αὐτῶν ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν και τοῦ γάλλου κ. Girard οὕτως, ὥστε δὲν ὄκνησε ν' ἀντιγράψῃ ἀπείρους σελίδας τοῦ συγγραμματος «*La Grèce κτλ.*» τοῦ κ. Κορδέλα μὴ εὐδοκήσας αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ν' ἀναφέρειν.

Διδακτικώτατον διὰ τούς φιλολόγους εἶνε τὸ περί τῆς ονομασίας τῶν χρωμάτων κεφάλαιον, ὅπερ εἶθε νὰ τύχῃ τῆς ἐπιδοκιμασίας τῶν ἀναγνώσόντων, ἐν ἀποσκυβαλισθῶσι τὰ κακῶχηα και ξενίζαντα ὄνθηματα. Ἐπίσης μελέτην και σπουδὴν μαρτυροῦσιν αἱ ἐν εἶδει καταλόγου ἠριθμημένα ονομασία τῶν χρωμάτων, περί ὧν ὁ ἀείμνηστος Κοραῖς ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ συγγραφεῖς τῆς Χρωματολογίας ἐπιβεβῶς ἀναγνώσθεισιν *Ἀτάκτοις* λόγον ἐπέδησατο.

Ἀγνώστα πολλοῖς ἐξ ἡμῶν και ἀνήκουστα ἦσαν τὰ διάφορα και καμπληθῆ ὀνόματα τοῦ χρώματος τῶν τριχρωμάτων ἑπῶν, ἀτινα, ὡς και πάντα τέλλα, ἐν τάξει παρατίθεισιν ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου. Τὰ περί παραγωγῆς ἢ σχηματισμοῦ τῶν ὀνομάτων τῶν χρωμάτων, περί χρήσεως ὀνομάτων χρωμάτων τινῶν παρ' Ὀμήρω, περί χρήσεως ἢ μη χρήσεως χρωματισμοῦ ἐν τοῖς ἀρχιτεκτονικοῖς ἔργοις παρά τοῖς ἀρχαίοις μαρτυροῦσαι τὴν φιλολογικὴν τοῦ συγγραμματος ἀξίαν και τὰς εὐρείας μελέτας τοῦ συγγραφεῖς, οὐ τὴν προσοχὴν οὐδὲν βιβλίον ἐπτόμενόν πως ζητήματος χρησίμου εἰς αὐτὸν διεφυγε. Τοῦτο δὲ δύναται τις νὰ ἰδῇ ἐν τε τῷ κειμένῳ και ταῖς σημειώσεσιν. Εἰς τὴν διακρίσιν τῶν χρωμάτων και ἐξασκησιν τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς ταῦτην (διότι και ταῦτα τὸ ἀνά χεῖρας σύγγραμμα ἀκούει) βοηθήσασιν οἱ καλλιτε-

χνικός, ἐκτετυπόμενοι ἐγγρόοι πίνακες, καθορῶντες τὸ βιβλίον και τὸ ὄρατον αὐτοῦ ἐπιφαιδέρων καθιστάντες. Βεβαίως θὰ ἠδίκουρην, ἐν τῇ ἐμνημονομένῃ και τῷ συνερῶτην τοῦ κ. Κορδέλα κ. Α. Κ. Δαμβέρην συγγραφεὺν τὰ περί χρωματικῶν οὐσιῶν, ζητήματα τὰ μάλιστα τούς βιομηχανούς και τούς ἔμποροῦς ἐν διαφέρων, σπουδαῖον δὲ διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν τρόπον, ὃν ἔχει.

Οὕτως ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ θίγονται κάμπολλα ζητήματα γλωσσικά, ἀμνηρικά και ὄλλως φιλολογικά, ἀρχαιολογικά, χημικὰ και ἐπιστημονικὰ τούτο δὲ περὶ θαλερ, ὅτι θὰ ἐξορῆσῃ ἐπὶ τὴν κτῆσιν τοῦ βιβλίου και μελέτην αὐτοῦ, πάντα ἐνδιαφερόμενον διὰ πᾶσαν μὲν ἰδίως δὲ διὰ τὴν ἐλληνικὴν ἐπιστημονικὴν πρόδον.

Γ. Μ. Σ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ἐρωτᾶτε ἡμᾶς περί πράγματος, περί τοῦ ὁποῖου εἰμεθα ἥκιστα κατάλληλοι ν' ἀπαντήσωμεν ὑποθέτομεν ἐν τούτοις ὅτι ἐξακολουθοῦντες οἱ καλλιτέχναι νὰ παριστῶσι τὸν ἔσωτα ἄεροντα πτόχον θέλουσιν ἴσως δι' αὐτοῦ νὰ δεῖξωσιν, ὅτι ὁ Θεός αὐτός ἀπὸ πολλοῦ ἐξέλιπε διὰ τὴν ἀλλῶς, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖτε, ἀντὶ τοῦτου ἔπρεπε σήμερον νὰ φέρῃ ὄπλον Γκρᾶ.

Γνωρίζω ἓνα φίλον μου, ὅστις πάντοτε ὅσκις βλέπει ἐπιπτον ἀνδρᾶ, ἀδυνατεῖ νὰ ἀποτήσῃ τὸν γέλωτα τοῦ φαίνεται, λέγει, ὅτι καμάρωνει, διότι εὐρέθη ζῶον ἀνοητότερον τοῦ νὰ τοῦ καθῆσθαι ἐπὶ τῆς ῥάχως. Ἐπάρχουσι και ἄλλοι τρόποι ἀνοήσεως ὑπὲρ τούς ἄλλους ἀνθρώπους, συνιθίξει νὰ λέγῃ.

Τὸ ἀντίθετον ἀκαθῶς συμβαίνει. Ὁ Δαρβίνος πλανᾶται. Ὁ ἀνθρώπος δὲν ἦτο πιθηκός και ἐγινεν ἀνθρώπος, ἦτο ἀνθρώπος και τείνει εἰς τὸ νὰ γείνη πιθηκός.

Ἐἰς γέρον διδάσκαλος ὄριξε καλλίτερον τὴν μνήμην, ὀνομαζῶν αὐτὴν *χημαλικὴν δύναμιν τῆς φωνῆς*, διότι ὅσων νὰ τὴν φορτόνης δὲν κουράζεται. Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη τινῶν ἐπὶ τῆς δυνάμεως ταύτης ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ στηρίζεται, διὰ τούτο δύνανται κατάλληλῶτα νὰ ὀνομασθῶσι βιβλιογράφοι και βιβλιοποιοί, ἢ μᾶλλον σπυραφεῖς, ἀλλ' ὄχι και συγγραφεῖς.

Ὁνομαζοῦντε ἑσπας θέλετε τὴν φιλησας, ἀλλ' ὄχι ἄλλως δὲν ἀνεγνώσατε, ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνθῶν συγκαταλέγεται και ἡ Διόναϊα, ἢ ὁποῖα πρᾶγει κρέας ὠμόν.

Και παραδόξοτερα ἀκούει τις ἐν Ἀουστραλίῳ λ. χ. μοῦ εἰλεγε τις ποτὲς Πῶς εἶνε δυνατόν αὐτὸ τὸ νερὸ νὰ ἐκτραπῆ τὴν φαρμασίαν; δὲν βλέπετε ἢ παραλία ποῦ γύνεται τὶ ἄμιον και καλὸ ἔχει;

Και αὐτὸ ἀφουρταῖ! διότι δὲν διορίζονται εἰς τὰς θέσεις ἀνθρώποι ἔχοντες

τὰ πρόσόντη ὄρισμένου γόμου, ἀλλὰ κατὰ σκοπεῖται νόμος ἔχων πὰ πρόσόντα ὀρισμένου ἀνθρώπου! Ἄρα ναικαμε νὰ εἶναι ἡ ἀκρίβεια τῆς ἀκρίβειας ἡ ἀκρίβεια τῆς ἀκρίβειας.

Βεβαίως καμικῶν εἶνε νὰ λέγηται τῆς Σαυραθῆς και νὰ εἶνε βλαζ, ἀλλὰ μήπως δὲν εἶνε κωμικὸν ἐπίσης νὰ λέγηται Ἰσπακράτῆς και νὰ εἶνε Ἰσακροπλαστῆς; νὰ ἦναι τέρας και νὰ ὀνομασθῆται Ἀγγελας; νὰ ἦναι δημοκρατικός και ν' ἀγαπή Βασιλικὴν, ἢ νὰ ἦναι κωμικός και νὰ τὸν κρηγούη;

Χαριτοβασιλεῖον ὀνομασθῆν διὰ τὴν μεγάλην κατανάλωσιν χάρτου ἣτις γίνεται ἀκριβῶς ἀγχοῦμεν ἀπὸ πῶτε ἤρατο νὰ ὀνομαζῆται οὕτω. Τώρα δὲν ἔχουσι πᾶσας δὲλατῶν νὰ μάς ἐνοραζουσι διότι ἀπὸ τῆς ἐλευσεως εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς παρούσης Κυβερνήσεως μέγα σήμερον ἦτοι ἐπὶ πέντε ὄλλως μῶδες ἐξωδαύθησαν κατὰ ἐπισήμους πληροφωρικὸς εἰκοσι τρεῖς χιλιάδας δραχμῶν διὰ γραφικὴν ὄλην και κηρία!

Σήμερον ἤκουσα τὸν ἐξῆς διάλογον:
 — Πόσο πὰ κάρθουνα;
 — Ἐξῆ κ' ἐξήντα σημεῖωσαι ὅμως ὅτι εἶνε πρώτης.
 — Ἐσημεῖωσα τῆς ἐξῆ κ' ἐξήντα.

ΤΙΠΟΚΕΙΤΟΣ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐξεδόθησαν

- Νοθεύσεις ἰθαδίμων και ποτῶν και ἐξελέγξαις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Χηρείας Α. Κ. Δαμβέρην.
- Ἐπὶ ξένα μελωδία ὑπὸ Αλ. Α. Λιονάρδου (ποίησις και μουσικὴ).
- Ἐπιστάριος ἀποκαρτερισμὸς εἰς Θεόδωρον Ὀφρανίδην ἐντολὴ τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου «*Βύρωνος*» ὑπὸ Ἰ. Α. Ἀρσίην.
- Ἱστορία τοῦ Ἑλλ. Ἐθνους Κ. Παπαρηγοπούλου ἐκιδόντος Α. Κωνσταντινίδου τοῦχος 21 (τέλος τοῦ Β' τομοῦ και ἀρχὴ τοῦ Γ').
- Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος Σ. Π. Λάμπρου ἐκιδόντος Κ. Μπέκ (Τεύχος ΕΖ' τῆς αὐτοῦ Ἠ' περὶ τοῦτα ὁ πρῶτος τόμος).
- Ὁ Ἰατρός Καλλίστος (Χιμαρναϊκὸν διήγημα) ὑπὸ Γ. Κ. Ἰπερίδου, δεικνυτοῦ τῆς «*Αναθήνας*».
- Ποιητικὸς ἄνθῶν (κατὰ Κυριακὴν ἐκιδόμενος ἐν Ζακυνθῷ) ὑπὸ Ἰ. Γ. Τσακασιάνου (περιέχει ποιήσεις τοῦ Ἰ. Καμπούραλλου, τοῦ Κατακουζηνοῦ, τοῦ Καψοκεφάλου, τοῦ Τσακασιάνου, τὴν μετὰφρασιν τοῦ Φωσκόλου ὑπὸ Γ. Κ. Σφήκα και βιογραφίαν τοῦ κ. Γ. Σκολιῆς ὑπὸ Σ. Δε Βιάζη).

Ἀγγέλλονται

- Ἀπτεκὴν Ἠμερολόγιον τοῦ ἔτους 1887 μετὰ πολλῶν εἰκονογραφῶν διασήμεων συγχρόνων. Ἔτος 21 ὑπὸ Ἐρηναίου Κ. Ἀσιατίου.
- Ποικίλη Στὸς Ἑθνικῶν εἰκονογραφημένον ἡμερολόγιον τοῦ κ. Γ. Ἀρσίην, ἔτος ἔβδομον.

Ἐκείσε παραρτήματα.